

ՀԱՆԳԻՍՏ

ԳԵՐՇ. Տ. ԲԱԲԳԵՆ ԱՐՔԵՊՍ. ԱՊԱՏԵԱՆԻ

Դարձեալ կսկիծը կը լեցնէ մեր սիրտը՝ ի լուր մահուան սիրելիի մը, Աստուծոյ եւ ազգին պատուական պաշտօնէի մը՝ որ կ'իյնայ յանկարծ իր էեանքի ամէնէն պայծառ հանգրուանին, մարդկային հասակի այն կէտին՝ ուր կրթութեամբ եւ զարգացումով պիտի կարեմար աւելիով իրագործել ինքզինքը, ի նպաստ Հայ եկեղեցիին որ այնքան պէտք ունի նման առաջնորդներու, այս օրերուն մահաւանդ։ Ոչ եւս է Բաբգէն Սրբազանը... Այս անուշ անունին առջեւ կը մթազնի մեր հոգին, մինչ իր քաղցր դէմքը կը շարունակէ կանգնած մնալ մեր կոտորած հայուածքին առջեւ, անզայտ մշուշի մը մէջէն ժպտուն, ինչպէս էր ինքը իր կենդանութեան։

Հեռագիր մը Պուէնոս Այրէսէն Երուսաղէմ, սեւ պարանի մը պէս կը բերէր իր մահուան գոյժը, որքան անակնկալ այնքան ցաւառիկ։ Գիտէինք թէ Ժամանակէ մը ի վեր Փիզիական տկարութիւն մը, սրտի եւ ջղային դրութեան հետ կապուած, երբեմն պզտիկ սազնապնէր կը պատճառէր իրեն, սակայն չէինք երեւակայել թէ այսքան շուտ պիտի բաժնուէր մեզմէ։

Մահը կը պատահէր Ապրիլ 24-ին, Մանքէվիտեյի մէջ, ուր գացած էր նախագահելու Ապրիլեան եղեռնի հանդիսութիւններուն։ Թափօրին գլուխը՝ նահատակներու յուշարձանին ծաղկեպսակի գետեղումէն յետոյ, նոյն իրիկուն իր յարգանքի խօսքը կ'ընէր, փակելով հանդէսը, երբ սրտի կարուածով յախտնապէս հրաժեշտ կ'առնէր, խոր սուգի մատնելով ամբողջ գաղութը ոչ Հայաստանեայց եկեղեցին։

Իր մահով կարեւոր դէմք մը եւ արժէքաւոր ուժ մը կը պակսի Հայ եկեղեցւոյ կեանքին։ Համակ շնորհ էր ան արդարեւ, իր բարբիւն, իր զգացումներուն, իր ընկերակցութեան եւ սիրոյն, յարաբերութիւններու ազնւութեան մէջ։ Հեզ ու խաղաղ էր բնավորութեամբ, սակայն, ընդլզեցնող երեւոյթներու առջեւ յանախ սուրբ սրտմտութեամբ պայքելու պատրաստ։ Իրեն եկեղեցական իր գործունէութեան մէջ պարագաները կշռել գիտէր, նպատակը միջոցներուն չգոհելու ողջմտութեամբ։

Բաբգէն Արք. Ապատեան ծնած էր 1917-ին Հալէպ, Այնթապի ծրնողքէ։ Յանախած է Հալէպի ազգային վարժարանը եւ Կրթասիրաց դպրոցը, ուր առած է իր նախնական ուսումը եւ շրջանաւարտ եղած 1932-ին։ Նոյն տարին կուգայ Երուսաղէմ, իբրեւ աշակերտ Ս. Արք. Ժառանգաւորաց վարժարանին եւ Ընծայարանին։ Ժրամիտ եւ լուրջ էր եւ միշտ առաջինը կը հանդիսանար իր դասարանին։ Իր գլխաւոր ուսուցիչները եղան Թորգոմ Պատ-

յիարք Գուշակեան, Շահան Պէրպէրեան, Յակոբ Օշական, Տիրան Սրբազան, Եղիշէ Պատրիարք, Սերովբէ Սրբազան եւ ուրիշներ :

1939-ին վեց ընկերներով կուսակրօն քահանայ կը ձեռնադրուի Մեսրոպ Նշանեան Պատրիարքէն : 1945-ին կը նշանակուի Եափայի վանքին տեսուչ եւ հոգեւոր հովիւ համայնքին, նոյն տարին վարելով տեղւոյն Ս. Գլխադիր ագլային վարժարանին տեսչութիւնը :

1959-ին եպիսկոպոս կը ձեռնադրուի եւ կը հաստատուի Պուէնոս Այրէս, որպէս Հայրապետական Պատուիրակ Հարաւային Ամերիկայի : Շուրջ քրտան տարիներ խոհեմօրէն կը վարէ բեմը, վայելելով ամէնուն սէրն ու յարգանքը :

Ամէն տեղ, իբրեւ իր կոչումին հաւատարիմ հոգեւորական, խղճմտօրէն կատարեց միշտ իր պարտականութիւնները, սրտանց սիրելով իր խնամքին լանձնուած ժողովուրդը եւ սիրուելով ամէնքէն : Ուրիշ կողմ մը իր նկարագրին, շատ քիչերու յատուկ դժբախտաբար, լուրջ եւ աշխատասէր մտաւորականի իր առաւելութիւնն էր : Հանրային ասպարէզի մէջ չմտցաւ գիրքն ու գրիչը, հասարակական կեանքի բոհութիւնն մէջ սրտին ամէնէն մաքուր սփռիւնքը բերող այդ գրադուրը :

Յիշատակիդ առջեւ տրտմաւոր, ո՛հ արդէն իսկ յիշատակ դարձար, սիրելի Բարգէն Սրբազան, երբ ամէնքը որոնք նանչցած էին զքեզ՝ կը մտածէին այն կարելիութիւններուն մասին որոնց մէջ պիտի շարունակէիր գործդ աւելի յորդ արդիւնաւորութեամբ, պտղաբերելու կեանքդ ու կարողութիւններդ :

Կը հաւատանք քէ վերջին այն պահուն՝ երբ նայուածքդ կը փակէիր այս կեանքի ստուերներուն, քանալու համար գայն մեծ լոյսին, շրթներդ վերջին անգամ մըն ալ մրմնջեցին տէրունական խօսքը, «Եղիցին կամք քո» : Կը հաւատանք քէ զուարթ հոգիով պիտի կենաս Աստուծոյ առջեւ, սրբուած ու մաքրուած հոգիով, վասնզի քու կեանքդ Անոր քեզ շնորհած քանգարներուն շահաւորումը եղաւ երկրի վրայ :

Արցունք եւ խունկ յիշատակիդ, սիրելի Բարգէն Սրբազան :